

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

עש"א 48407-08-20 פלוני (קטין) ואח' נ' מכבי אקרוג'ים ע"י עמותת הנוער תל מונד

לפני כבוד השופט אריאל צימרמן

העוררים: 1. פלוני (קטין)
1. פלוני
2. פלוני

נגד

המשיבה: מכבי אקרוג'ים תל מונד (עמותת הספורט לנוער תל מונד (ע"ר))

בשם העוררים: עו"ד איל יפה
בשם המשיבה: עו"ד יפתח אבן עזרא

החלטה

(בערר לפי סעיף 12 לחוק הספורט, התשמ"ח-1988)

עררו של נער כבן 17.5 שנה, ספורטאי בתחום בענף האקרובטיקה, החפץ לעבור לאגודת ספורט אחרת, העדיפה לדידו מן הבחינה הספורטיבית. שילובן של הוראות חוק הספורט, התשמ"ח-1988 (להלן: **חוק הספורט**) וההסכמה החוזית שבין הוריו-אפוטרופסיו של העורר למשיבה כי הלה ימשיך להתאמן אצל המשיבה בשנה הקרובה, מונעת את מעברו של העורר לאגודה אחרת בלא הסכמת המשיבה. אך העורר גורס כי עניינו נדחק לחריג שבהוראות סעיפים 11א(4) ו-12 לחוק הספורט, אותו חריג המאפשר לטריבונל שיפוטי, הא שופט שמונה מכוח חוק הספורט, להורות למועדון לשחרר ספורטאי בנסיבות החריגות שבהן המשך פעילותו היא בבחינת ה"בלתי סביר או בלתי אפשרי מסיבות שאינן תלויות בו, או שהמשך פעילותו כאמור עלול לגרום לו נזק של ממש". עם כל ההבנה לעורר ורצונותיו, לא זה המקרה החריג.

יוער כי הכרעה זו באה על יסוד הכתובים. זאת נוכח הסכמת הצדדים בהודעתם שמסרו היום, שישודה בדוחק הזמנים הניכר שהם עמדו עליו בהודעה, עקב פתיחת עונת האקרובטיקה (דוחק זמנים שהוא בתורו תולדת העיתוי המאוחר של פניית העורר להליך המשפטי). מכאן ההכרעה, שתבוא על דרך הקיצור.

1. בתמצית ממש: העורר 1 (להלן: **העורר**), יליד חודש מרץ 2003 (קרי מתקרב להשלמת שנתו ה-18), הוא ספורטאי שאין חולק על כישוריו בענף האקרובטיקה, שהיא חלק מאיגוד ההתעמלות בישראל. מן הערר, הלאקוני למדי אף שהייתה שהות רבה לעורכו, עולות הטענות הלא-רבות המרכזיות הבאות: העורר זכה בהישגים בתחום הזוגות האקרובטיקה לזוגות מעורבים, ואמור היה אף לייצג את ישראל (מן הערר נשמט: עם בת זוג) בליפות עולם שנועדה להתקיים לאחרונה, אך נדחתה בעתות קורונה. בחודשים האחרונים נותר העורר ללא בת זוג או בן זוג מתאים לפעילותו לסברתו, ובמשיבה אין ספורטאי ברמה הולמת. ניסיון למצוא לו שותף או שותפה כשלו, ועל כן הוא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

עש"א 48407-08-20 פלוני(קטין) ואח' נ' מכבי אקרוג'ים ע"י עמותת הנוער תל מונד

חפץ לעבור לאגודה בחולון שבה ספורטאים ברמה נדרשת. אולם המשיבה ומנהלתה מסרבות מטעמים לא ענייניים, בלא לבקש אפילו תמורה למעבר שכזה. המשיבה נסמכת על חוזה שעליו החתימה את הורי העורר (הם העוררים 2-3) בעורמה – כך נטען – המחייב את העורר להיותר במשיבה עד לסוף שנת הפעילות הנוכחית, זו שהחלה בחודש זה וסופה באוקטובר 2021. התנהלות זו, שהעוררים מלינים עליה בחריפות, היא בבחינת "עסקנות" פסולה, טענתם, שתוביל לסיום הקריירה של העורר. מכאן הבקשה שטריבונל שיפוטית זה יתערב וישחרר אותו, ערר שמטעמים שעד הנה לא הובהרו כיאות הוגש כחודש וחצי לאחר שהמשיבה דחתה במכתב בא כוחה מיום 5.7.2020 את בקשת העורר לעבור לאגודה אחרת (נספח ב' לערר).

2. השיבה המשיבה: אין זה אלא ניסיון של אגודה אחרת, היא "בגין חולון", הנוטלת את המוצלחים שבספורטאים של האגודות האחרות, ולהוסיף לשורותיה את "ספורטאי הדגל" של המשיבה, וכך לצרפו ל-23 הספורטאים המצטיינים הקודמים שעלה בידה להעבירם אליה בשנים האחרונות (נספח ה' לתשובה), לשם שימור ההגמוניה הספורטיבית שלה תוך פגיעה בכל תחרויות ספורטיביות. לגוף הדברים, כך סבורה המשיבה, אין בסיס לטענות העורר: היא השקיעה בו ובזוגתו (שמקומה נפקד כליל מן הערר) השקעות עתק ומאמצים יוצאי דופן (כמפורט בס' 18-22 לתשובה), תוך הסתמכות על כך שהעורר אכן יוסיף לשמש כספורטאי הדגל באגודה לצד שותפתו ויופיע באליפות העולם – שאלה נדרשות השקעות עצומות – כאשר הוא חבר בשורותיה; ומכאן גם ההסכם שהורי העורר אישרו, בנחת, באוגוסט 2019 (נספח ג' לבקשה). גם כאשר באורח פתאומי, בסוף חודש מאי 2020, החלו הורי העורר לבקש עבור בנם שותפה אחרת, פעלה המשיבה בניסיון למצוא פתרונות להנחת דעתו, לרבות תוך שיתוף פעולה עם מועדון אחר, אף שהמשיבה לא גרסה כי קיים קושי בהמשך פעילותו עם שותפתו הנוכחית. אולם נסיונות מגוונים אלה, שפורטו רק בתשובה (ס' 28-38) ובערר עצמו לא בא זכרם, נגדעו נוכח נחישות העורר לעבוד לאגודה בחולון ויהי מה. מקרה זה, גורסת המשיבה, אינו נכנס אפוא לחריגי חוק הספורט, ואינו מצדיק התערבות חריגה של בית המשפט בכללים שקבע חוק הספורט וקבע ההסכם שבין הצדדים בעניין המשך פעילותו של העורר במשיבה.

3. הגיבו העוררים, תוך שהם שופכים את מררתם על המשיבה ומנהלתה. ואם נשמיט את הגידופים כלפי מנהלת המשיבה ונתמקד בתמצית הטענות: אכן יש שותפה, אך אין ביניהם "כימיה", כך גם תחושת בת הזוג, ובת זוג הולמת אחרת אין. לא ניתן לכפות עליו בת זוג אחרת. השקעות המשיבה בעורר אינן עילה לאי שחרורו. שיהיו אין, סברתם.

4. חרף התגובה ורוחה, בשולי התגובה ציינו העוררים כי יפעלו לנסות ולהגיע להבנות – כהצעת בית המשפט – עם המשיבה, שאם לא כן תידרש הכרעה. מהלכים אלה לא צלחו, כך הודיעו העוררים ביום 7.10.2020, ועל כן נדרשת הכרעה בהולה, שעה שאי-נכונות העורר להתאמן אצל המשיבה בשילוב עם פתיחת העונה הובילו את העורר להיכנס ל"הסגר" ספורטיבי בן שנה, מעמד ייחודי בעולם הספורט המאפשר לו שלא להתאמן במועדון שאין הוא חפץ בו אך גם לא באחר. דיון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

עש"א 20-08-48407 פלוני(קטין) ואח' נ' מכבי אקרוג'יים ע"י עמותת הנוער תל מונד

נקבע אפוא למחר, יום 12.10.2020; נסיבות של המשיבה מנעו את אפשרות קיומו, והצדדים הודיעו היום אפוא כי יבקשו שהכרעה תבוא על יסוד הכתובים בדוחק הזמנים. כך נעשה.

5. **דין הערר להדחות.** אבהיר בקיצור נמרץ בסד הזמנים שנוצר.

6. במצב החוקי הקיים, ואין העוררים טוענים אחרת, העורר אינו רשאי לעבור לאגודה אחרת ללא הסכמת האגודה בה הוא חבר. המחוקק קבע בשנת 2001 בתקנו את חוק הספורט, בסעיף 11א לו, את ההסדרים הנוהגים בכל הנוגע למעבר ספורטאים בין אגודות, ובפרט ספורטאים צעירים. זאת בניסיון מוצהר למצוא איזון נאות בין הרצון לאפשר לספורטאים הצעירים גמישות וחופש בחירה, לבין הרצון לשמור על האינטרסים הכלכליים והספורטיביים של האגודות, המאגדות את פעילות הספורטאים בישראל. מנגנון איזון זה כלל גמישות הולכת ופוחתת במעבר בין האגודות ככל שגיל הספורטאים עולה: גמישות רבה עד גיל 15, פחותה עד גיל 17, ומעטה ביותר בין גילאי 17 ו-18 (כגילו של העורר כאן); שם שיטת ה"הסגר" של עד עונת ספורט נותרת כדרך הבלעדית למעשה למעבר כפוי לאגודה אחרת. יוער: ההסדר הנוכחי, המגביל את יכולת הקטין להשתחרר ממועדון, הוא כזה שוועדה ציבורית שמינתה שרת התרבות והספורט בשנת 2012, ועדת אדלר, מצאה בדו"ח מקיף כי יש לשנותו, באופן המקל על הקטינים. מהלכי חקיקה ברוח מסקנות הוועדה מתקיימים מזה זמן, והגיעו לכלל תזכיר לתיקון של חוק הספורט. עם זאת, מובן שכל עוד לא אומצו המסקנות, הרי שהחוק בעינו, ולאורו נכריע.

7. למצב חוקי זה המונע את מעברו של העורר לאגודה מתחרה, מיתוסף ההסכם שעליו חתמו הוריו של העורר עם האגודה (נספח ג' לבקשה); הסכם שניסיונם לתארו כמחטף לא זכה לעיגון עובדתי. הם סייעו לבנם לבחור בדרך שקיוו כי תיטיב עמו, ועתה הם מבקשים – מתוך דאגה לבנם כמובן – למצוא עבורו בדיעבד נתיב אחר, אך כזה שאינו קיים בחוק.

8. רק על רקע האמור ניתן לפנות להוראת סעיף 11א(4א) לחוק הספורט, שבו מבקש העורר להיאחז, שהוא בבחינת סייג לעקרונות הכלליים בכל הנוגע לשחרור שחקנים ממועדונים: סייג המאפשר לטריבוניל ממונה מכוח חוק הספורט להתיר העברה מיידית של ספורטאי קטין למועדון אחר, בנסיבות החריגות של היעדר הסבירות, היעדר האפשרות, או הנזק הממשי שהמשך ההתקשרות עלולה לגרום לקטין. חריג זה הוא כפול: הן לעקרונות שחרור הספורטאים שקבעם המחוקק, הן לכלל הנוהג שלפיו מחלוקות בין ספורטאים ואגודותיהם תתבררנה בפני מוסדות השיפוט הפנימיים של איגודי הספורט, בפועל – בדרך של בוררות, ולא לפני בית המשפט (סעיף 11 לחוק הספורט).

9. תובנה זו באשר למקור סמכותו של הטריבוניל השיפוטי מובילה גם לזהירות הנדרשת טרם יראה הוא להפעיל סמכותו החריגה ולהתערב ביחסי ספורטאים ואגודותיהם. המקרים שבהם יראה לקבוע כי "בלתי סביר" הוא להורות לספורטאי להיותר על כנו, צריך שיהיו שמורים למקרים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

עש"א 20-08-48407 פלוני(קטין) ואח' נ' מכבי אקרוג'יים ע"י עמותת הנוער תל מונד

המתאימים, מזווית הראיה האנושית קודם כל ולא בפרספקטיבה הצרה יותר של ההישגיות הספורטיבית. טול כדוגמה את ההחלטה בעניין **רן ארז**, שבה מבקשים העוררים להיתלות כאסמכתא לעררם (עש"א 621-06-18 **ארז נ' בני יהודה מחלקת הנוער החדשה (2004) בע"מ** (14.8.2018), שניתן בידי). שם המדובר היה בטענה, שאומצה, להתעמרות מילולית ונפשית של מאמן כדורגל בשחקן קטין בקבוצתו, שיטת אימון שהמועדון גיבה. מקרה זה, כמנותח שם בהרחבה, מדגים חריגה מאמות מידה אנושיות, האמורות להיות חלק אינטגרלי של הספורט, במידה היכולה להוביל את הטריבוניל השיפוטי להתערב בהחלטות שהמועדון מבקש להגדירן ככאלו שהן לכאורה בתחום ה"ספורט". מאליו מובן עד כמה שונה הוא המקרה שלפנינו, וזאת מבלי לגרוע כלל ועיקר מרצונו העז של העורר לעזוב את אגודתו לטובת כרים ירוקים יותר לסברתו, או מן ההכרה בקיומם של חילוקי דעות מקצועיים בין העורר והוריו למשיבה.

10. בענייננו, המדובר בערר שלא ניתן לקבלו כבר בשים לב לדלות התשתית העובדתית שפרש הערר, ודאי בהשוואה למה שנעשה רק בתגובה לתשובה: כתב הערר, אם נתמצתו, ביאר כי אין לעורר בת זוג מתאימה ועל כן לעורר לא תהיה תקומה במועדון. רק במענה לתשתית הרחבה בהרבה שפרשה המשיבה בתשובתה, באה תגובה לתשובה ובה טרוניות על המאמן מאוקראינה או על בת הזוג (שנפקד מקומה כמעט כליל מן הערר, המהלל את הצלחותיו של העורר, אף שאקרובטיקה בזוגות מצריכה מטבעה שניים כדי להצליח). כעקרון, קשה לשכנע את בית המשפט בצדקתו הטענות העובדתיות כאשר הטענות העובדתיות לא באות אלא באיחור. ולא סד זמנים הדוק הוא שמנע את פרישתן הנאותה: בין מכתבו של ב"כ המשיבה מיום 5.7.2020 שנספח לערר ועד להגשתו של הערר חלף זמן ניכר שאיפשר עריכת ערר ובו הצגת תמונה עובדתית סדורה.

11. אך גם לגוף הדברים, ואפילו ניזקק לכל הטענות לרבות אלה המאוחרות שהעלו העוררים, אין באלה לדחוק את העורר לגדרי אותו חריג שבחוק הספורט, המאפשר את התערבות הטריבוניל השיפוטי. יוזכר: תפקיד הטריבוניל כלל אינו לבחון היכן טוב יהיה לעורר מבחינה ספורטיבית, באגודתו או שמא באגודה מתחרה. תפקידו אינו למנות את שבחי המאמנים או המתקנים או בנות הזוג הספורטיביות באגודה המתחרה, ולהשוותם לאלו שבאגודה הקיימת. לא לכך יוחד תפקידו של הטריבוניל. לא על טענות העורר כאן ניתן לקבוע כי הן בבחינת ה"בלתי סביר" או שמא ה"בלתי אפשרי" להמשך פעילותו באגודה. מובן שיש בפיו טענות בדבר הקשיים המקצועיים שעל דרכו. דומה שנדיר יהיה שספורטאי יבקש לעבור מאגודה אחת לאחרת, על אפה ועל חמתה של הראשונה, ולא יהיו בפיו טענות מקצועיות כאלו או אחרות – על רמת האימון, רמת המתקנים, או כישורי שותפיו למסע. אולם כל עוד בכך מתמצות הטענות, הרי שקושי רב יהיה לו לשכנע כי בטענותיו יש כדי להשיג אותה "מסה קריטית" שנוכרה בפסיקת טריבונילים שיפוטניים ככזו שתצדיק את ההתערבות (השוו: בש"א 170510/06 **זיזוב נ' מועדון הכדורגל בית"ר נס טוברוק** (23.10.2006)).

12. המשמעות של האמור ברורה: אפשר שבאגודה אחרת ייטב לעורר. אולם בעניין זה החליט המחוקק את שהחליט בעניין ההגבלות על מעבר ספורטאים צעירים, וטרם קידם את דו"ח ועדת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

עש"א 48407-08-20 פלוני(קטין) ואח' נ' מכבי אקרוג'יים ע"י עמותת הנוער תל מונד

אדלר והפכה לדבר חקיקה, כך שההגבלות הקיימות על ספורטאים בעינן. אף אם לעתים ימצא הטריבוטל השיפוטי כי זהו המקרה החרג להתערב; לא זהו המקרה החרג בענייננו (ראו: עניין זיזוב, והאסמכתאות שם; ה"פ (ת"א) 175832/02 דז'אני נ' מועדון כדורגל גדנ"ע ת"א (19.09.2002); עש"א 28031-02-11 שמילוביץ נ' אגודת ספורט בית"ר נס טוברוק נתניה (28.2.2011); והשוו מנגד: עניין ארד).

13. **סוף דבר:** הערר נדחה. אשר להוצאות: מן העבר האחד, המשיבה ודאי נדרשה להשקעת משאבים בעריכת תשובתה. בנוסף, בחירת העוררים להשתלח בחריפות במשיבה ובמנהלתה ודאי אינה הולמת ולא תקל עליהם בחיוב בהוצאות. עם זאת, בשים לב לכך שהצדדים לא נצרכו לדיון, ואף מתוך הבנה למצוקת העורר והוריו העוררים המבקשים לסייע בידו, הרי שצו להוצאות ייעשה על הצד הנמוך. העוררים 2-3 יחד ולחוד יישאו בשכ"ט ב"כ המשיבה בסכום של 7,500 ₪.

14. אף שהחלטה זו בערר היא סוף פסוק בכל הנוגע להליכים משפטיים (שכן אין בדין זכות ערעור על החלטות אלה – ע"א 12133-04-11 פלוני נ' בית"ר טוברוק נתניה (6.9.2011)), הרי שיש לקוות כי אין זה סוף פסוק בדרכו הספורטיבית של העורר, ואפשר – בדרכם המשותפת של העורר והמשיבה. חשיבות רבה קיימת להמשך הצלחותיו ואף התפתחותו האישית של העורר (לצד שותפיו), חשיבות רבה קיימת להצלחתה של אגודת הספורט שטיפחה אותו. כל צד ראוי לו כי יכיר טובה לאחר ולתרומתו לו, במקום להתגולל עליו. תלאות וקשיים יש לכל די הצורך גם בלא המשך ההתעמתות. את שהצעתי מלכתחילה, ולא נסתייע עד הנה, אשוב אפוא ואציע: תקשורת, ולא בדרך של התכתבויות זועפות, בניסיון למצוא את עמק השווה. אך זה כבר עניינם של הצדדים לענות בו.

ההחלטה בת פרסום בהשמטת שמות העוררים.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשפ"א, 11 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.

אריאל צימרמן, שופט